

VERSOPOLIS

Ilja Leonard Pfeijffer

Quattro Idilli

Traduzione in italiano di Francesca Terrenato

Translated into English by John Irons

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

Quattro Idilli
di Ilja Leonard Pfeijffer

Stampato presso Stampaligure
nel mese di settembre 2021

Indice

QUATTRO IDILLI	5
De oude woorden van een tijd die komen gaat	6
Le vecchie parole di un tempo a venire	7
Gongula	12
Gongila	13
Idyllen	18
Idilli	19
FOUR IDYLLS	27
The old words of a time that still is yet to come	29
Gongula	32
Idyll	35

Ilja Leonard Pfeijffer

Quattro Idilli

Traduzione in italiano di Francesca Terrenato

De oude woorden van een tijd die komen gaat

Er wordt oud nieuws gefluisterd onder monnikskappen.
De kardinalen schrokken met gehaaste happen
hun pauwfilet naar binnen. Duister fonkelt wijn
in gouden kelken die goed om te smelten zijn.
Een weke hand omklemt robijnen en topazen
van het geloof. Op nachtelijke wegen razen
de ijlboden op schuimbekkende paarden heen
en weer. Er schimmeren gezichten in het veen
van onbekende vrouwen. Uit de buitenposten
is geen bericht vernomen sinds de afgeloste
soldaten thuis gekomen zijn met hun verhalen
van vreemde voorvallen bij nacht. De provinciale
prelaten rapporteren wondertekens als
een baby die onlangs met een geschubde hals
geboren is, een blikseminslag in een graf,
verzuurde miswijn, een gebroken bisschopsstaf,
een dubbelkoppig kalf en beelden die gaan bloeden.
Er zijn geen feiten nodig om de angst te voeden
als iets op handen is. Elk onheil is voorzegd
als boeken van profeten worden uitgelegd
conform een willekeurig onheil dat men vreest.
De engel heeft geen hand meer in het offerfeest.
Er wordt een lijk gevonden op de derde dag.
Het hert dat onze keizer in zijn dromen zag,
had een gewoon gewei, waarop geen teken stond.
Er was geen ridder die de graal ooit zocht en vond.
Het enige dat ooit bestond en zal bestaan,
is onverschilligheid en de betrekkingswaan
van wie in stilte van een ster bestemming ziet

Le vecchie parole di un tempo a venire

Fra cappucci di frati vanno vecchie notizie.
Rapide divorano fauci cardinalizie
filetti di pavone. Vino scuro riluce
in calici dorati buoni per la fornace
la mano molle stringe i topazi e i rubini
della fede. Sfrecciano su notturni cammini
messaggeri in groppa a cavalli schiumanti
Volti di ignote donne appaiono affioranti
dalla torba. Dal confine nessuna notizia
arriva da quando la licenziata milizia
a casa è tornata portando i racconti
di oscuri accadimenti. Mandano rapporti
i preti di campagna su miracoli come
il neonato dal collo ricoperto di squame
il fulmine che spacca una pietra tombale
messa col vino acido, spezzato un pastorale,
un vitello a due teste, dissanguarsi di santi.
Non occorrono i fatti a far paura a tanti
quando l'aria è pesante. La sventura è predetta
se i libri dei profeti leggi con mente attenta
a una fra le tante sciagure da evitare.
L'angelo non ferma il pugnale sull'altare.
Si trova solo un corpo morto il terzo giorno.
Il cervo che apparve all'imperatore in sogno
non porta alcun segno fra le normali corna.
Non c'era un eroe che con il Graal ritorna.
Quel che sempre c'era e sempre rimarrà
è l'indifferenza e la folle referenzialità
di chi in silenzio studia passaggi di comete

en een bedoeling zoekt bij een meteoriet.
Sinds aarde om de zon draait in een buitenwijk
van een immens, ontzield heelal, heerst de praktijk,
verstoffen folianten, rinkelt klatergoud,
breekt oorlog uit om olie, wordt een web gebouwd
dat de gedachten leest van iedereen die naar
behoren consumeert en van de evenaar
tot aan de polen slaat men op de vlucht naar vroeger
en naar de koelte. Op de voorgrond ploegt een ploeger
en niemand ziet de val van Icarus. Techniek
van wassen robotvleugels had hem op thermiek
van hoogmoed zo dicht bij de zon gebracht dat was
begon te smelten en hij van zichzelf genas.
De ploeger ploegde voort door rulle kluiten aarde,
want voor de ploeger waren mythen niet van waarde.
Dat waren linkse hobby's. Tijd was een complot
dat hem en zijn tradities doelbewust kapot
gemaakt had. Hij had dat op internet gelezen,
dus ga maar na. En nu zou hij zelfs moeten vrezen
dat men hem ook zijn kloten af zou willen pakken.
Hij had ze nageteld. Hij liet zich niet verlakken
en draaide elke dag de wijzers van de klok
een dag terug. De laatste postkoets die vertrok
uit het paleis dwars door het Teutenburger Woud
om hooivorken te mijden, bracht de kroon van goud
naar de geheime plek waar zich de laatste koning
verborgen hield en waar hij deze schertsvertoning
majestueus zat uit te zitten. Met zijn kroon
zou hij het volk kalmeren en met machtsvertoon
en schitterend verlicht door brand in boerderijen
naar het paleis terugkeren over landerijen.

e scova significati dentro a un meteorite.
Dacchè la terra intorno al sole fa un'ellissi
ai margini dell'ateo cosmo, regna la prassi
s'impolverano i tomi, il similoro rintocca,
si spara per il petrolio, una rete si accocca
che legge nel pensiero di ogni visitatore
che il dovuto consuma e noi dall'equatore
in fuga verso i poli rincorriamo il passato
e il fresco. Vediamo il paesano con l'aratro
non Icaro che cade. Gli mise la tecnica
posticce ali di cera e la boria termica
tanto vicino al sole in alto lo condusse
che fusa con la cera la colpa sua distrusse.
Continuava il paesano a dissodar la zolla
per quell'uomo i bei miti eran solo una burla.
Hobby della sinistra. E il tempo era un complotto
che le sue tradizioni con lui avea corrotto
premeditatamente. Internet lo diceva,
quindi lasciamo stare. E poi ora temeva
che pure i coglioni gli volessero strappare.
Li aveva capiti. Non si lasciava ingannare
e sempre sulla pendola metteva la lancetta
al giorno precedente. Un lacché a cassetta
la selva di Teutoburgo attraversò nel folto
evitando i forconi, per portar l'aureo serto
verso il nascondiglio in cui l'ultimo sovrano
segretamente ordiva quel suo astuto piano
maestoso e divertente. Con la plebe placata
dal solenne apparire della fronte coronata
da fattorie incendiate a giorno illuminato
fra i campi al suo palazzo sarebbe ritornato.

De laatste postkoets is wellicht nooit aangekomen, want van de majesteit is nooit meer iets vernomen. Bij alles wat men hevig meent te moeten menen en alles wat men klakkeloos gelooft, verdween een ootmoedig soort van hopen, die mysterie kost en welgemeend geloof in liefde die verlost. Het bloed moet vloeibaar worden. Wat er nodig is, is weinig minder dan een wonder om gemis met zin te vullen of alleen al om de orde voor chaos te behoeden en barbaarse horden te stuiten in hun opmars naar het apostolisch paleis, waar kardinalen in een diabolisch besluiteloos conclaaf bebloede knokkels breken op dogma's rond de jongste dag en rond het teken dat al dan niet moet worden afgewacht. De nacht is lang en vol geheimen. Iets wordt opgewacht in schaduwen en achter zuilen. Baby's huilen. Het schamel vee heeft elke dag meer zwarte builen en boetprocessies zwepen zich door doornenstruiken van zuid naar noord. Men kan de stank van waarheid ruiken, al is men steeds weer van iets anders overtuigd. Terwijl het koor gregoriaans naar houvast buigt met bibberende lippen, prevelt de prelaat de oude woorden van een tijd die komen gaat.

Forse non giunse mai quell'ultima carrozza
perché di sua maestà più non s'ebbe notizia.
Da quello che la gente crede per dovere
e tutto quel che poi crede senza chiedere
sparì l'umile fede richiesta dal mistero
e l'amore che offre un perdono sincero
Il sangue si fa fluido. Non sarà mai abbastanza
quel miracolo per colmare la mancanza
con un pieno di senso o per salvaguardare
l'ordine dal caos e insieme ostacolare
le orde barbare volte al seggio apostolico
dove i cardinali in conclave diabolico
spaccano indecisi le nocche sanguinanti
sui dogmi del giudizio e i segni illuminanti
che lo preannunceranno. Si attende misteriosa
la notte, e molto lunga. Si intravede qualcosa
nell'ombra e fra i pilastri. Singhiozzano gli infanti.
Nere piaghe infestano sempre più ossuti armenti
fra i rovi i penitenti fanno atti di dolore
da sud a nord. Il vero sponde un cattivo odore
anche se a mutar fede la gente è sempre pronta.
Mentre nel gregoriano il coro si conforta
con le labbra tremanti il prete va a scandire
le vecchie parole di un tempo a venire.

Gongula

O Gongula, de snippers van verscheurd verlangen
heb ik een eeuwigheid en duizend parasangen
van jouw geloken wangen met de geur van gras,
je hoge lachen, breekbaar als geblazen glas,
de achteloze gratie van je lotusogen
en wapperende tred, je pijnlijk onbewogen
bestaan op een met zonlicht overgoten dag,
die jouw ontluiken, jou en niets dan jou nog zag,
en van de vluchtigheid van al je vlugge woorden
die op de snaren van een lier het lied doorboorden,
terugggevonden in het hopeloze zand
van een geblakerd leeg en onwaarschijnlijk land
en opgegraven met gekoelde instrumenten
en nagels die je hoopten. Ik houd de fragmenten
van jouw verbrokkelende huid en heugenis
nu in mijn veel te grote handen en gemis
vreet aan de randen van het licht en bleek beschreven
papier. Wat er van jouw lied over is gebleven,
is na je naam een handvol stotterend verdriet
in halve, afgebroken zinnen: 'Graf.' 'Nee, niet.'
'Het meest.' 'Want niet gelukkig.' 'Zei ik.' 'Een verlangen
beheerst me om te sterven en met dauw behangen
rivieroevers te vinden van de Acheron.'
Misschien was jij al dood voordat het lied begon.
O Gongula, de schilfers van gebroken zuchten
om blauwe vlinderstemmen onder jonge luchten
van Lesbos in de lente, toen de wind nog blond
was als het lied en toen het lied je peplos vond
die danste als de wind, om jou, om jouw gebaren

Gongila

O Gongila, ho laceri frammenti di lusinghe lontano un'eternità e a mille parasanghe dal profumo dell'erba nelle tue gote serrato, dall'alto riso, fragile come il vetro soffiato dagli occhi tuoi di loto e dal leggero passo ignari di lor grazia, e dall'assente strazio del tuo vivere un giorno in cui il sole ride che te sola vide aprirsi, e altro poi non vide, e da tutte le parole tue pronte a svanire che infilzarono il canto sulle corde di lire recuperato infine nella sabbia disperata di un'impensabile landa vuota e bruciata e portato alla luce da gelidi strumenti e unghie speranzose. Ora tengo i frammenti della memoria e della pelle tue in rovina li tengo nelle mie mani enormi e sbrana nostalgia i bordi del papiro dai segni lievi e pallidi. Dopo il nome nel canto sopravvivi solo con balbettii dolenti chiusi in un pugno di mezze frasi mozze: 'Tomba' 'No, no'. 'Il più' 'Perché infelice.' 'Dissi'. 'E mi prende un desiderio di morire e di vedere le rive dell'Acheronte coperte di rugiada' Forse moristi prima di essere cantata.

O Gongila, tengo frustuli di spezzati sospiri per le ali di voci azzurre fra i giovani zefiri di Lesbo in primavera, quando il vento soffiò biondo come il canto che il peplo tuo trovò danzante come vento, per te, per il semblante

en om je Alma-Tademamanier van staren
terwijl je leunde op een zuiltje als een beeld
van onweerstaanbaar brons dat met een haarlok speelt,
alsof je de geschiedenis stond af te wachten
met sombere, archaisch-Griekse bijgedachten,
houd ik nu in mijn plumpe handen in de zaal
van het Berlijnse instituut, waar ik de taal
van formulieren spreken moest om jou te lezen.
Wat over is van het met pijn bezongen wezen
dat voor je werd betreurd je naam droeg, is je naam,
die is gecatalogiseerd en vakbekwaam
getranscribeerd in kaartenbakken en edities.
Men vult je aan met hulp van metrische posities.
Je fiche zegt dat restauratie nodig is.
O Gongula, je naam is echo van gemis.
De grootste dichter ooit heeft over jou geschreven.
Je leven kreeg in Sappho's lied een tweede leven.
Zo was je zelfs na Sappho's dood heel lang niet dood.
Het kan dat lippen van een zeeman op een boot
van Mytilene naar Korinthe of Priene
je naam geneuried hebben, dat er in Athene
een feest geweest is waar je naam gezongen is
of dat een visser jouw lied floot op Salamis.
Maar tijd kan zelfs onsterfelijke verzen wissen,
want wat altijd gebeurt, gebeurt: gebeurtenissen.
Een man die Caesar heette schoot de stad in brand,
in oud papier kreeg laaiend vuur de overhand
en alles ging in vlammen op, ook het verlangen
van Sappho en van mij naar jouw vergane wangen
en blote voeten op het marmer, koel als sneeuw.
Zo stierf je vele eeuwen na je eigen eeuw

con lo sguardo fisso da quadro classicheggiante
poggiata a un pilastro come bronzea figura
che seduttiva gioca con la sua capigliatura,
come se tu attendessi la storia indugiando
e le sue greco-arcaiche, cupe tesi sospettando,
li tengo fra le mie mani tozze nell'istituto
di Berlino, dove per leggerti ho dovuto
apprendere le formule del buon compilatore.
Resta solo della creatura cantata con dolore
che ebbe il tuo nome prima che fossi pianta
il nome registrato e da una mano esperta
trascritto sulle schede di cataloghi e edizioni.
Vieni colmata grazie a metriche disposizioni.
La tua fiche dice che necessita un restauro.
O Gongila, nel tuo nome echeggia il desiderio.
La più grande poeta della storia ti ha cantata.
E nel canto di Saffo dalla morte sei tornata.
Così a lungo morta che fu Saffo viva restavi.
Forse le labbra aride di marinai sulle navi
in rotta da Mitilene verso Corinto o Priene
canticchiarono il tuo nome, mentre a Atene
forse ci fu una festa in cui il tuo nome si cantò
o a Salamina un mozzo il tuo canto fischiò.
Ma il tempo può cancellare versi pur eminenti
ché accade quel che accade, sempre: accadimenti.
Incendiò Alessandria l'uomo chiamato Cesare
e gli antichi papiri arsi finiron tutti in cenere
vinti dalle fiamme, insieme al desiderare
di Saffo e al mio desiderare le tue gote ignare
e sul marmo fresco come neve i piedi lievi.
Così tanti secoli dopo il tuo secolo morivi

een tweede keer voor eeuwig, want het hoopje scherven
dat ik in handen heb, benadrukt slechts je sterven
omdat het er steeds aan herinnert dat je bent
vergeten. Maar ik weet dat ik je heb gekend,
o Gongula. Ik hoor de echo van je schaduw
en zie dat jij de lente voortbrengt als een zwaluw.
Dus ik verscheur dit vers, begraaf het in een gat
en hoop dat wat er overblijft je naam bevat.

ancora e in eterno, ch  il pugno di frammenti
fra queste mie mani conferma le tue morti
per sempre ricordando che anche tu sei stata
dimenticata. Eppure so di averti conosciuta,
o Gongila. Sento l'eco della tua presenza
e ti vedo rondine che primavera annunzia.
E spero che sotterrando questi versi strappati
il tuo nome serbino una volta ritrovati.

Idyllen

1

De nacht is aangezegd. De warre uren waaien
als klamme lakens waarnaar hete handen graaien.
De beide engelen verschijnen nu niet meer,
hoop ik. Verleiding rekt zich uit. Ik kauw op teer.
Geen mens heeft van een zoekend mens nog weet.
De namen zoemen wel. Maar wie is er die heet
zoals hij heet? Ik weet niet hoe ik mij moet zijn.
Het liefste was ik klein, mijn hoofd als mandarijn
gevouwen in een schil van fel oranje handen
om niet te hoeven zien waar mijn gebaren landen.
Je bent mijn lieve lief, ik heb het tegen jou.
Je hebt me spartelend aan wal gebracht met touw
waarmee een zeeman netten boet of stroppen knoopt.
Zo zilverbuikig lig ik en ik had gehoopt
om tot de ochtend door je pekelhand te glippen
in ademnood van lucht op jouw verzilte lippen.
Hij vindt een thuis die in de warme fuik komt schuilen.
Hij wordt gered van water. Trieste netten huilen.
Wat liefde heet, is altijd een karaktermoord.
In plaats van het karakter leeft de liefde voort.
In armen stort ik mij als van een flatgebouw.
Terwijl ik met begrip een grafkelder uithouw,
smeed ik een gouden dodenmasker van je snoetje.
Maar jij hebt mij onthand. Met fijne maden wroet je
vlak onder zwachtels van gebalsemd eeuwig slapen.
Je wet mijn zwaard met zout. De roest koekt aan het wapen.

Idilli

1.

La notte è annunciata. Ore scomposte frullano
come lenzuola umide che mani calde frugano.
Nessuno dei due angeli farà più apparizione,
spero. Mordo catrame. Si stira la seduzione.
Nessuno ha più idea di chi sia un cercatore.
I nomi ronzano in giro. Ma chi porta il nome
con cui si chiama? Non so come essere io.
Meglio essere piccolo, la testa un mandarino
avvolto in una buccia di mani arancio intenso
per non dover vedere dove atterra il mio gesto.
Tu sei il mio amore caro, parla con te la rima.
Mi hai tirato a riva guizzante con la cima
per aggiustar le reti o annodare un cappio.
Speravo mentre così, pancia d'argento giaccio,
di sgusciarti fra le mani salate fin all'aurora
bevendo dalle tue labbra salse in cerca d'aria.
Trova una casa chi si infila in calde trame.
Salvo sarà dall'acqua. Gemono reti grame.
La tempra viene sempre uccisa dall'amore,
l'amore resta forte, mentre la tempra muore.
Mi getto fra le braccia come da un parapetto.
Mentre scavo un sepolcro, di quel tuo visetto
faccio una maschera d'oro per riti funerari.
Ma mi hai mutilato. Con fini larve esplori
le bende d'una quiete eterna imbalsamata.
La lama col tuo sale di ruggine è incrostata.

Het zijn de warre uren van de zilte nacht.
Mijn troost is dat ik nergens nu meer word verwacht.
En alles wat ik in mijn leven heb geleerd,
wordt door een visboer met drie sneden gefileerd.
Met lekkend zwaard lig ik gebalsemd in het zuur
en zeil onder de golven naar het blauwe uur.
Iets trekt mij terug. Was jij dat? Iemand riep mijn naam.
Niet doen. Want ik ontsnap aan lakens uit mijn raam.
Er wordt naar mij geloerd op alle drie de benen.
Het lekkend roze engeltje is toch verschenen
en druppelt met haar arabesken in mijn oor.
De zure engel met haar glaspoet geeft gehoor.
De uren van verdrinken zijn voor mij als water.
Hier is mijn buik. Evaluaties zijn voor later.
Maak mij intussen schoon met handen als een vis.
Ik heb het tegen jou. En weet je wat het is?
Ik zou je zo graag alles willen zeggen, maar
ik hap naar adem met mijn mondje en ik staar
de blauwe diepte in van water dat mij peilt.
De wind steekt op. De laatste zeeman zeilt
op zijn galjoen met rafelend tuigage zwart
van zwarte engelen het zeegat uit. Nou. Start
de tape. 'Dus. Dichtertje. Vertel het ons maar even.'
Ik zou niets liever willen dan te leren leven.

Son le ore scomposte della notte salina.
Che nessuno mi attenda è la mia medicina.
E ogni cosa abbia mai in vita mia imparata
con tre tagli il pesciaiolo già l'ha sfilettata.
In salamoia immerso con la spada che gronda
rivolto all'ora blu veleggio sotto l'onda.
Qualcosa mi trattiene. Mi chiamavi per nome?
Non farlo. Fuggo le lenzuola dal mio balcone.
Su tutte e tre le gambe vengo ispezionato.
L'angioletto rosa stillante ora è ritornato
e con i suoi arabeschi l'orecchio mi umetta.
Con la zampa di vetro l'altro angelo si adatta.
Le ore dell'annegato sono la mia abluzione.
Ecco la mia pancia. A dopo la valutazione.
Ora puliscimi tu con le mani come un pesce.
Sì, parlo proprio a te. E sai che cosa c'è?
Vorrei tanto dirti tutto ma ora non posso,
cerco l'aria boccheggiando e guardo fisso
nell'abisso blu dell'acqua che mi palpa.
Rinforza il vento. L'ultimo marinaio salpa
col suo galeone dalla vela annerita
da neri angeli e lascia il porto. Ecco. Partita
la registrazione. 'Dai, poetucolo, racconta.'
Imparando a vivere farei la mia rimonta.

We moeten leren om de dingen te vereren
en onze gijpende gedachten af te meren
aan rimpelloze randen van een windstil glas.
Elk ding bewaart herinnering aan wat het was
voordat het ding geworden is in onze handen.
Het luistert naar een ander ding door dunne wanden
in een belendend woonvertrek. Het visbestek
mag stilletjes genieten in het afdruiprek,
terwijl de glazen in het kastje stiekem klinken,
servetten kneukelen en lepels schuchter blinken.
Ze wachten totdat wij voor hen een feest aanrichten
aan tafels geflankeerd door lachende gezichten
die dankbaar walsend met een fonkelende wijn
een toast erop uitbrengen dat er dingen zijn.
Wanneer een glas breekt, huilt in kastjes ieder bord
en worden de festiviteiten opgeschort.
De wijste dingen zijn de nutteloze dingen.
Je zult ze nooit zien knarsetandend handenwringen
uit stress vanwege targets, kinderopvang, kosten
zoals de door het snelle leven afgeroste
wanhopigen die zich in stille files storten
als boksers in de touwen van een ring. Cohorten
verweesde frontsoldaten worden neergemaaid
in elke ochtendspits. Want wie verwachting zaait,
zal tegenvallers oogsten. Snel is nog te laat.
Het nutteloze ding verwacht niets. Het bestaat.
Het staat op een buffet of op een vensterbank,
ligt in een laatje of op zolder op een plank,
wordt onverkoopbaar op de vrijmarkt weggegeven.

Dobbiamo imparare a onorare le cose,
a ormeggiare le nostre idee tempestose
al bordo liscio di un placido bicchiere.
Serba il ricordo ogni cosa di cos'era
prima di esser cosa nelle nostre mani.
Ascolta le altre cose che stanno sui ripiani
di una stanza vicina. La posata da pesce
nello sgocciolatoio pian pianino gioisce,
mentre i bicchieri fanno un segreto concertino
e timidi cucchiari e salviette fanno capolino.
Aspettano di essere loro da noi festeggiati
su tavolate con intorno i sorrisi di invitati
che grati volteggiano, col vino brindando
alla presenza delle cose. E invece quando
un bicchiere si rompe, piangono i piatti,
e i festeggiamenti vengono interrotti.
Le cose più sagge son quelle inconcludenti.
Non le vedi torcersi le mani, stringere i denti
stressate da carriera, figli, conti da pagare,
come quelli che la vita affannosa fa sudare
disperati in file silenti, messi alle corde
come pugilatori dentro al ring. Orde
di laceri soldati sono falciate al fronte
ogni primo mattino. Chi semina vento,
raccolgerà tempesta. È già tardi il presto.
La cosa inutile non si attende nulla. Esiste.
Sta su un buffet, oppure su un davanzale,
in un cassetto, in soffitta sopra uno scaffale,
invenduta al mercatino la devi regalare.

Het is nog niet te laat. We moeten leren leven.
Wanneer de oudste jager verse sporen leest,
ruikt hij de wind, de angst, het zweet, hij wordt het beest.
Hij kent de tijd van rupsen en van spinnenwebben.
Zijn zijn is zijn in plaats van moeten willen hebben.
De blaadjes worden door de stroming meegevoerd.
Dat is een ding dat dingen heel intens ontroert
waardoor ze soms in barstjes zacht uitbarsten. Geef
een la waarin ik leven mag: ik leef. Ik streef
niet meer naar levend streven, leven is genoeg.
Herinner jij je alle hoeden die je droeg?
Of alle bedden waarin jij ooit hebt geslapen?
Hoe vaak heb jij gebukt om iets van straat te rapen?
De hoeden, bedden, kwartjes weten het nog goed.
Je afdruk in het dekbed is wat ertoe doet.
Daar leeft het kussen voor. Hij zal het nooit vergeten.
De hoedjes die ooit op je hoofd hebben gezeten
herinneren zich jouw gedachten. En de straat
waarin jij woont, begrijpt van waar naar waar hij gaat.
Hij gaat daar graag. Voor jou. Al zie je hem vaak niet,
noch kleine briefjes die hij voor je achterliet,
waarop geschreven stond: 'We moeten dingen eren.
We moeten van de stille dingen durven leren'.

Non è tardi. A vivere dobbiamo imparare.
Quando il cacciatore legge l'orma fresca
sente vento, paura, sudore, lui è la bestia.
Sa l'ora dell'insetto e ode il ragno tessere.
Senza dovrei o vorrei per lui essere è essere.
Le foglioline son trascinate via nella corrente.
Qualcosa che per le cose è tanto commovente
che a volte si spezzano da sole. Un cassetto
datemi per poter vivere: io vivo. Non lotto
per una vita intensa, vivere già mi basta.
Ricordi i cappelli che hai portato in testa?
O i tanti letti su cui ti sei sdraiato?
Le volte che per strada qualcosa hai raccattato?
I cappelli, i letti, le monete, loro lo sanno bene.
L'impronta del tuo corpo il letto la trattiene.
Il cuscino ne va pazzo. Per sempre se la porta.
I cappelli che hai messo solo una volta
ricordano i tuoi pensieri. E la strada capisce
da casa tua dove sta andando. E ci va felice.
Per te. Anche se poi tu di lei neanche ti accorgi,
né camminando vedi che ti lascia messaggi
in cui si leggerebbe: 'Onoriamo le cose.
Osiamo ascoltare le cose silenziose'.

Ilja Leonard Pfeijffer

Four Idylls

Translated into English by John Irons

The old words of a time that still is yet to come

Beneath monks' cowls old news is now a whispered mumble.
The gulping cardinals let peacock fillets tumble
down their wide-open gullets. Darkly sparkling wine
shimmers in golden goblets which could melt down fine.
Faith's topazes and rubies are held on to tightly
by feeble hands. On unlit roads couriers nightly
race back and forth on foam-flecked horses at great speed.
And unknown women's faces gleam and then recede
out in the fens. From outposts nothing yet forthcoming
of new reports since paid-off soldiers after coming
home have related strange abnormal incidents
at night. And miracles that have no precedents
are quoted by provincial prelates such as tales
of one new-born whose neck was fully clad with scales,
a flash of lightning which struck straight into a grave,
communion wine turned sour, a broken bishop's stave,
a calf that had two heads and statues that would bleed.
For facts there is no need if fear you wish to feed
of something nigh. Disasters all end up foretold
with books of prophets so construed as to uphold
what's really random, but designed to fit your fear.
At sacrificial feasts the angel won't appear.
A corpse will still remain what's found upon day three.
The stag which in a dream our emperor could see
had ordinary antlers, on which was no sign.
No knight e'er sought and found the grail to have as shrine.
The only thing that was and is and is to be
is sheer indifference. One who misguidedly
connects things, in star's stillness sees a guiding light

and would find hidden meaning in a meteorite.
Since earth is in sun's orbit on the far-flung plains
of a vast soulless universe, here practice reigns,
the folios all crumble, gold's mere chinking gilt,
about oil war's declared, a worldwide web is built
that reads the thoughts of all who have consumer roles
deemed suitable and who migrate towards the poles
from the equator but now flee to climes less loyal
and cool. The ploughman in the foreground tills the soil
and no one sees the fall of Icarus. Cocksure,
with wax-glued techno-wings, thermals of hubris bore
him sunwards until all the wax did melt, thus freeing
him first from prison, afterwards from his own being.
The plougher ploughed on through the loose and lumpy
earth,
since for the ploughman myths had little or no worth.
They were cack-handed hobbies. Time was just a plot
that him and his traditions wilfully had shot
to ribbons. That he'd read of on the Internet,
just check it out. And now he felt he ought to fret
that they would try to take his bollocks at one pull.
He'd counted them – he wouldn't let them pull the wool
and every day made sure he turned the clock hands back
one day. The final stage-coach leaving on the track
out from the palace through the Teutoburger Wald
to steer well clear of pitchforks brought the crown of gold
to the secluded secret place where the last king
would hide away and the whole farcical last fling
majestically would sit out to the end. With crown
and show of power he'd be sure to calm folk down
and, brilliantly lit up by nearby farms ablaze,

return to his own palace using country ways.
Apparently the stage-coach failed in its intention –
for of his majesty there is no further mention.
From all one violently feels one has to feel
and all one groundlessly believes there seemed to steal
a humble kind of hoping that costs mystery
and well-intended faith in love that sets one free.
Blood must become more fluid. What is needed still
is little less than a small miracle to fill
a loss with meaning, single-handed to protect
all order from sheer chaos, likewise to deflect
barbaric hordes from marching on the Papal Palace,
where evil cardinals in conclave, full of malice
and indecisiveness, their bloodied knuckles break
on dogmas about Judgment Day and how to take
the maybe, maybe not expected sign. The night
is long and secretive. Something awaited might
be sought in shadows, behind pillars. Babes are crying.
Each day gaunt cattle's bruised more and looks close to dying,
processions of poor penitents lash backs with thorns
from north to south. The stench of truth both calls and warns
in spite of any changing types of known conviction.
And while the choir through chants seeks to avoid affliction
with trembling lips, the prelate mumbles almost dumb
the old words of a time that still is yet to come.

Gongula

Oh Gongula, I have the snippets of my yearnings
a whole eternity and thousand hour-long journeys
from sunken cheeks that emanate the scent of grass,
your high-pitched laughter, fragile as is new-blown glass,
the artless grace of your two lotus eyes so massive
and fluttering smooth gait, your poignantly impassive
existence on a day drenched by the sun once more,
which your unfolding, you and you alone then saw,
and from the transience of all your words so chilling
which on the seven lyre strings through the song went drilling,
now re-discovered in the hope-destroying sand
of a quite empty, sun-scorched and unlikely land
and excavated with chilled instruments, unfolding
with nails that hoped for you. And I now stand here holding
the crumbling fragments of your skin and memory
in hands that are too large by far and loss is free
to gnaw at edges of the lightly, palely written
papyrus. The sole remnant of your song unbitten,
is, bar your name, a fist of stuttering great woe
in partial interrupted statements: 'Grave.' 'Oh no.'
'The most.' 'Because unhappy.' 'Said I.' 'A quite blinding
insistent wish to die, a pathway to be finding
to dew-encrusted banks down by the Acheron.'
Before the song began your life perhaps was gone.
Oh Gongula, the flakes of broken sighs once uttered
about the voices of blue butterflies that fluttered
in Lesbos' young spring skies, when every wind was blond
still as the song, and then your peplos, caught by song,
just danced, as did the wind, round you, round every gesture

your Alma Tadema-like staring in this vesture
as, 'gainst a column, you leant like a statue there
of tantalising bronze that twirls a lock of hair,
as if for history you simply stood there waiting
and sombre, ancient Grecian thoughts were contemplating,
I now hold in my clumsy hands in the large hall
of Berlin's institute and would need to know all
the language of dry forms to read you through their phrasing.
And of your being, which folk painfully were praising
which bore your name ere you were mourned there's but your
name,
that's catalogued and skilfully transcribed, the same
reposes in card-index boxes and editions.
You're fleshed out with the aid of metrical positions.
Your filing card says restoration's overdue.
Oh Gongula, your name echoes the loss of you.
The greatest ever poet came to your assistance.
In Sappho's song your life has gained a new existence
So after Sappho's death you were by no means dead.
It can well be a seaman's lips your name have said
or murmured, sailing all the way from Mytilene
to Corinth or Priene, somewhere in Cyrene
at some small feast perhaps they sang about your fame
or on Aegina once some fisher hummed your name.
But time can even so erase immortal verses,
for what takes place, takes place: and each event coerces.
A man called Caesar set the city all alight
and old papyri gave the fire yet greater might
with everything consumed by flames, as too the yearning
of Sappho and myself for cheeks no more returning
and naked feet that walked on marble, cool as snow.

And many centuries past your one long ago
you died a second time for good – the fragments lying
in my two hands can only emphasise your dying
because they form a constant memory that you
have been forgotten. But I know I've known you too,
oh Gongula. I hear the echo of your shadow
and see that you beget the spring just like a swallow.
So I tear up this verse that time will now reclaim
and hope that what perhaps survives contains your name.

Idyll

1.

Night has been notified. The tangled hours tumble
like clammy sheets that hot hands seek to grope and fumble.
No more will both the angels come back into view,
I hope. Temptation stretches out. On tar I chew.
No one has any inkling of a seeking man.
The names all hum. But does a name convey one, can
it ever? I despite my name still feel unseen.
I'd sooner be quite small, my head a tangerine
enveloped in a peel of glaring orange hands
so I don't have to see where every gesture lands.
You are my dearest dear, mind well these words of mine.
Since you have brought me thrashing to the shore with twine
like that a sailor mends a net with, ties a knot.
I lie so silver-bellied here, the hope I'd got
was not till morning from your briny hand to slip
gasping for lack of air while on your salty lip.
A home he'll find who in the warm trap hides away.
From water he'll be saved. While sad nets moan and bay.
What men call love's but character assassination.
For love to win, one's character needs abjuration.
I fling myself into two arms as from some flat.
While mentally I hack a tomb-like habitat,
I forge a golden death mask from your face so cute.
But you've unhandled me. And with fine grubs you root
just under wrappings of embalmed eternal sleep.
You whet my sword with salt. Rust bubbles fizz and leap.

These are the tangled hours of this briny night.
My comfort's what's expected of me now is slight.
And all that I have learnt in my whole life
a fishmonger debones with three flicks of his knife.
With leaking sword I lie embalmed in brine
and sail beneath the waves to that blue hour of mine.
But something pulls me back. You? Someone calls my name.
Please don't. I'll tie escape sheets from my window frame.
On all three legs I'm being peered at. Even so,
the leaking small pink angel's turned up for the show
and with her arabesques is dripping in my ear.
The bitter angel on her glass foot strains to hear.
The hours that I spend drowning are to me as water.
Here is my belly. And assessments are for later.
Handwash and clean me meanwhile as you would a fish.
Mind well these words of mine. And do you know my wish?
I would so dearly wish to tell you all, I swear,
but gasp for breath with this small mouth of mine and stare
into the dark-blue depths of water gauging me.
The wind gets up. Off the last sailor sets to sea,
unravelling is his galleon's rigging and is black
with pitch-black angels. Right you are. Record the track.
'Well, little poet, time to tell your story. Give.'
There's nothing I would rather learn than how to live.'

4.

We have to learn how we are to revere things and
to moor our veering thoughts as if they had found land
to smooth, unruffled edges of a wind-still glass.
Each thing retains a memory of what it was
before it in our hands acquired a life as thing.
Through paper walls it listens to some other thing
in an adjoining room. The cutlery for fish
can just relax enjoying life there in its dish
rack, while the cupboard's glasses clandestinely chink,
the napkins crinkle and the bright spoons shyly clink.
They quietly wait till we for them arrange a do
at festive tables flanked by smiling people, who
thankfully waltzing with a scintillating wine
propose a toast that things exist while here they dine.
Each breaking glass leaves cupboard's plates quite unconsoled
and then festivities are duly put on hold.
The wisest things are simply useless, more or less.
They never gnash their teeth or wring their hands from stress
because of targets, rearing children, and high prices
like those who, flattened by fast living and its vices,
dash off in great distress into lethargic queues
like groggy boxers into ropes. Front soldiers lose
their lives in orphaned cohorts, are mown down in droves
in every morning rush hour. He who sows troves
of hope reaps comedowns. Quick's too late, despite its twists.
The thing that's useless hopes for nothing. It exists.
You find it on a sideboard or a window ledge,
or lying in a drawer or attic plank's far edge,
street marketers can't sell it – all they can is give.

It's not too late as yet. We have to learn to live.
The oldest hunter, when he reads tracks made that day
will smell the wind, the fear, the sweat, become his prey.
He knows the time of caterpillars, spider's webs.
His task is being there, not wanting to possess.
Small leaves are by the moving current borne downstream.
This is a thing that moves things greatly, and they seem
to softly start to crackle at the sight. Contrive
for me a drawer where I may live: I live. I strive
no more for living striving, living will suffice.
Do you remember all the hats you've worn, their price?
Or all the beds you've slept in? Small things at your feet
you always would bend down and pick up off the street?
The hats, bed, tiny coins all this still recall.
Your imprint in the duvet matters most of all.
That's what the pillow lives for. Never will forget.
All the small hats that on your head you've ever set
remember well your thoughts. Your home street also knows
with great precision just from where to where it goes.
And does so willingly. For you. You often fail
to see it though or small notes left behind as mail
which state: 'We must revere things, and at every turn.
From silent things we have to dare to learn.'

www.stampaligure.it
stampa@stampaligure.it